

Чому важливо говорити українською?

Про це розмірковували студенти 1-3 курсів ВСП «Вільногірський фаховий коледж УДУНТ» на першому занятті з української мови, тема якого надзвичайно актуальна: «Чому важливо говорити українською?» Заняття було схоже на відверту розмову, де кожен мав право сказати те, що думає та відчуває.

Переважає більшість висловилося однозначно: сьогодні, як ніколи, надзвичайно важливо говорити українською! Хтось зізнався: вдома спілкуються російською, і через це важко одразу перейти на українську. Звучала і така думка: «Не хочу вирізнятися серед друзів, бо вся компанія говорить російською». Але всі одностайно визнали: державну мову треба знати. Бо мова - це наша зброя не менш ніж дрони і гармати. Це знак того, що ми - нація, яка не зникне.

На занятті йшлося про те, як багато разів українську мову намагалися знищити, про ставлення до російської мови в Україні в довоєнний час і сьогодні, про ставлення російської влади до української мови на окупованих територіях, про те, чому перехід на українську - це внесок у перемогу, а також про те, що можна зробити вже сьогодні для зменшення впливу російської пропаганди, мови конкретно кожним із нас.

Ця відверта розмова стала для всіх уроком єдності. Студенти не просто обмінювалися думками, а будували спільне бачення: українська мова - це наш захист, наш дім і наш шанс на майбутнє. Бо поки ми говоримо українською, ми разом.

Підсумком стали творчі роботи студентів та студенток. Так, дехто звертався за допомогою до вірних друзів - гугла чи штучного інтелекту. Це не було заборонено, адже головне - не готові тексти, а власне осмислення студентами порушеної проблеми, їхні переживання, відчуття. І кожен у своїй роботі знайшов спосіб сказати: говорити українською - означає бути вільним, бути собою, бути з Україною.

Самостійними, зрілими судженнями були роботи Артема Звягінцева, Михалика Любомира (група Е-225/9), Катерини Гергель, Крістіни Шмідт, Вероніки Воловіченко, (група ВМ-224/9), Максима Куценка, Назара Маркушина (група А-224/9), Царенка Валерія, Кирила Фільова (група М-224/9), Артема Трофіменка, Максима Шаблія, Олексія Кравченка (група А-223/9), Микити Пономаря (група Е-223).

Цікаво було прочитати в одній із творчих робіт афоризми, створені ІІІ про українську мову:

Українська мова – як Wi-Fi: якщо підключився, то вже не хочеться відключатися.

Говорити українською – це як носити вишиванку: завжди пасує й ніколи не виходить із моди.

Хто говорить українською, той автоматично має “преміум-підписку” на справжність.

Мова – це як пароль до української душі: без неї вхід заборонено

Думки й творчі роботи студентів іще раз довели: говорити українською – означає не тільки любити свою країну, а й відчувати себе її невід’ємною частиною. І кожен із нас буде майбутнє, у якому мова стає справжньою зброєю та знаком єдності.

